

постоянно ся нуждаяла отъ негово-то вниманіе. Той държалъ въ университетъ-тъ скаски върху Посланіе-то до Галатяны-тѣ, което посланіе той наричалъ своіж “съпругж,” своіж “Катеринкж вонъ Борж.” Въ прѣдсловіе-то на тѣлкованіе-то си на това посланіе, той казва: “Единъ прѣдмѣтъ — едничка-та непоколебима канара — господствува въ сърдце-то ми, т. е., вѣра въ Христа, отъ коіжто, чрѣзъ коіжто, и къмъ коіжто, всички-тѣ ми богословскы мнѣнія ся поднимать и спадать, както морскы-тѣ приливи и отливи, денѣ и нощѣ.” Лошо-то му здравіе много прѣпятствовало на проповѣдваніе-то му; но когато можалъ, нему му было драго да обяснява на простъ языкъ ученіе-то за спасеніе-то, и да излага надежды-тѣ, утѣшенія-та, и длѣжности-тѣ на Христіанскый-тъ животъ.

Новый-тъ Виттембергскы Електоръ, Иванъ Фридрихъ, ся обхождалъ съ пълно повѣреніе и любезность къмъ Лутера. Той повыкалъ него и Меланктона да му помогнѣтъ въ прѣустрояваніе-то на церковны-тѣ дѣла, до колкото достѣгали управленіе-то му. Папа-та прѣдложилъ да свыка едно “Независимо Събраніе”; но двосмысленно-то изрѣченіе, “по древній-тъ обычай както отъ начало”, съ което Негово